

Sygn. akt II Cz 1010/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

Sędziowie: SO Sławomir Krajewski (spr.)

SO Tomasz Szaj

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2014 roku w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużników K. S. i L. S.

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym (...)K. K.z dnia 28 stycznia 2013 roku w postaci ukończenia opisu i oszacowania nieruchomości - lokalu niemieszkalnego położonego w S., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), w sprawie Km 878/12

przy udziale wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

na skutek zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 21 lutego 2014 roku, w sprawie VI Co 509/13

postanawia:

- 1. odrzucić zażalenie na punkt 1 zaskarżonego postanowienia,**
- 2. w pozostałej części oddalić zażalenie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie, odrzucił wniosek dłużników o zwolnienie od kosztów sądowych (I) oraz odrzucił skargę (II).

W uzasadnieniu podniósł, iż skarga dłużników podlegała odrzuceniu. Sąd Rejonowy wskazał, iż skarga jest pismem inicjującym odrębne od postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego postępowanie sądowe, a zatem winna ona czynić zadość wymaganiom pisma procesowego, a nadto zawierać elementy właściwe dla środków zaskarżenia, a dodatkowo winna być złożona w określonym czasie i opłacona.

Sąd zwrócił uwagę, iż skarżący zostali wezwani do uzupełnienia braku skargi poprzez uiszczenie opłaty od skargi w kwocie 100 zł w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi, z uwagi na fakt, iż postanowieniem z dnia 29 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił zażalenie dłużników na postanowienie z dnia 25 kwietnia 2013 roku o oddaleniu wniosku dłużników o zwolnienie od kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż dłużnicy odebrali odpis ww. zarządzenia w dniu 14 stycznia 2014 roku i w dniu 21 stycznia 2014 roku złożyli ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, który nie wskazywał nowych okoliczności faktycznych.

W związku z powyższym, Sąd pierwszej instancji odrzucił wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych - na podstawie przepisu art. 107 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (...)

W konsekwencji Sąd odrzucił też skargę na podstawie art. 767³ kpc, w myśl którego jeżeli skargę wniesiono po terminie albo nie uzupełniono w terminie jej braków, sąd odrzuca skargę, chyba że uzna, iż zachodzi podstawa do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2.

Sąd Rejonowy zaznaczył, iż w przedmiotowej sprawie nie znalazł podstawy do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2 kpc. Sąd przedstawił szerokie wywody, w których odniósł się do wszystkich zarzutów wyartykułowanych przez dłużników i doszedł do przekonania, że żaden z nich nie okazał się słuszny, wobec czego brak było podstaw do zastosowania przepisu art. 759 § 2 kpc.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiedli dłużnicy i zaskarżając postanowienie w całości, wnieśli o jego uchylenie.

W uzasadnieniu skarżący podnieśli, iż zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji odrzucił ich wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych oraz skargę, wskazując, że skarga winna czynić zadość wymaganiom pisma procesowego, a nadto zawierać elementy właściwe dla środków zaskarżenia, a dodatkowo być złożona w określonym czasie i opłacona, zaś wniosek dłużników o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie skargi na czynność Komornika został oparty na tych samych okolicznościach faktycznych, na których oparli oni poprzedni wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych.

Skarżący przyznali, iż taka sytuacja w istocie miała miejsce, jednakże wyrazili jednocześnie przekonanie, że brak środków finansowych, z których możliwe byłoby opłacenie skargi nie może skutkować jej odrzuceniem, gdyż pozbawiałoby to dłużników ochrony oraz realizacji przysługujących im praw a także prowadziłoby do wypaczenia istoty wymiaru sprawiedliwości, którego zadaniem jest sprawowanie straży nad słusznym interesem stron wynikającym z podstawy faktycznej sporu i jego rozstrzygnięcie w oparciu o rzeczywisty stan faktyczny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się częściowo niedopuszczalnym, a w pozostałym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż jak wynika z treści zażalenia, skarżący zaskarżyli postanowienie w całości, a zatem także w zakresie orzeczenia w przedmiocie odrzucenia ponownego wniosku dłużników o zwolnienie od kosztów sądowych.

Przedmiotowe orzeczenie jest niezaskarżalne. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 107 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, oparty na tych samych okolicznościach, podlega odrzuceniu. Na odrzucenie wniosku nie przysługuje zażalenie.

Nie ulega zaś wątpliwości, iż taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie, czego zresztą nie kwestionują skarżący.

Zgodnie z art. 370 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc, odrzuceniu podlega zażalenie wniesione po upływie przepisanej terminu, nieopłacone lub z innych przyczyn niedopuszczalne, jak również zażalenie, którego braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie. Z kolei w myśl art. 373 kpc, sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym zażalenie, jeżeli ulegało ono odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy uznając, iż zażalenie co do punktu 1 zaskarżonego postanowienia było niedopuszczalne, na podstawie art. 373 kpc, orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

W następnej kolejności zauważyć należy, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo odrzucił skargę, z uwagi na jej nieopłacenie.

Jak wynika z akt sprawy, w odpowiedzi na pierwotne wezwanie do uiszczenia opłaty od skargi, skarżący złożyli wniosek o zwolnienie ich od kosztów sądowych, który został oddalony, podobnie jak wywiedzione od tego orzeczenia zażalenie. Wobec powyższego skarżący zostali ponownie wezwani do uiszczenia opłaty od skargi w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. W odpowiedzi na wezwanie skarżący złożyli ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych który, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, został oparty na tych samych podstawach. Podkreślenia wymaga, że stosownie do treści przepisu art. 112 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, oparty na tych samych okolicznościach, nie ma wpływu na bieg terminu do opłacenia pisma. W określonym terminie skarżący nie uiszcili opłaty od skargi, a zatem skarga podlegała odrzuceniu - na podstawie art. 767³ zdanie pierwsze kpc, zgodnie z którym, sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisane go terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również skargę, której braków nie uzupełniono w terminie, chyba że uzna, iż zachodzą podstawy do podjęcia czynności na podstawie art. 759 § 2.

W tej ostatniej kwestii Sąd pierwszej instancji uznał, że brak było w niniejszej sprawie podstaw do podjęcia czynności z urzędu na podstawie art. 759 § 2 kpc. Dokonano tu obszernej i wnikliwej analizy zarzutów skarżących podniesionych w skardze.

Istotnym jest, że w niniejszym zażaleniu skarżący ograniczyli się jedynie do stwierdzenia, że odrzucenie ich skargi z uwagi na brak środków finansowych pozbawia ich ochrony oraz realizacji przysługujących im praw i nie odnieśli się do rozważań Sądu pierwszej instancji w zakresie przesłanek zastosowania normy prawnej zawartej w art. 759 § 2 kpc i w żaden sposób ich nie zakwestionowali.

W odniesieniu do zarzutów zażalenia Sąd Okręgowy podkreśla, iż w przedmiotowej sprawie nie sposób mówić o pozbawieniu dłużników ochrony prawnej, gdyż jak już wyżej wspomniano, niezależnie od odrzucenia skargi z przyczyn formalnych, zostało przeprowadzone badanie postępowania egzekucyjnego pod kątem zarzutów przedstawionych w skardze i zasadnie nie dopatrzono się w tym zakresie jakichkolwiek nieprawidłowości.

Mając wszystkie powyższe rozważania na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w punkcie 2 sentencji postanowienia.

(...):

(...)

(...)

- (...)